

Convergència ofega el cinturó roig

La victòria aclaparadora d'Artur Mas empeny cap a un atzucac el poder institucional del PSC als ajuntaments de l'àrea metropolitana i a les diputacions.

La revolució taronja ha vençut el cinturó roig. Els 62 diputats de CiU representen quelcom més que una majoria folgada que permet de governar sense lligams ni hipoteques d'aquelles que després es paguen a interessos que freguen la usura. És el trencament d'un dic de contenció que històricament se sabia fort com un roure, indestructible per a cap altre partit que no es definís com a progressista i d'esquerres.

El Baix Llobregat i els dos Vallès, que concentren un nucli de població substancial i que asseguren la victòria socialista a Catalunya en tots els comicis espanyols, han caigut. Com totes les comarques del país. Una per una, fins a 41, penjaven la bandera taronja de CiU per a enviar un missatge per a navegants: a les pròximes eleccions, el maig del 2011, el reflux institucional del PSC serà en alerta roja. Tres de les quatre diputacions

La victòria de CiU a les 41 comarques reordena les forces del catalanisme al Parlament, però, sobretot, posa en alerta l'actual domini institucional del PSC a ajuntaments i diputacions.

—Barcelona, Girona i Lleida—, a més de la majoria d'ajuntaments de l'àrea metropolitana —tret de Sant Cugat— constitueixen el valuós patrimoni que preserva el PSC després de la desfeta

de diumenge. Però CiU va arrasar com una plaga les seves terres. Ja no hi ha res segur. El cas més sagnant per als socialistes catalans és la capital catalana. S'hi augura una tragèdia. CiU hi va obtenir més del doble de vots que el PSC. 256.711 vots taronges per 126.004 de vermells. És a dir, el 36,3% dels vots contra el 17,81%. Si el PSC perd Barcelona, és molt probable que perdi la Diputació, que concentra molt més poder que el consistori, amb un pressupost prou generós i un assortiment de càrrecs incommptable. Literalment, la fórmula tripartida s'ha fet miques a molts municipis catalans fins ara blindats als atacs de la Catalunya catalana quan als seus ciutadans els havien demanat el vot per al Parlament. La derrota fa més mal encara en aquest territori, justament perquè una part dels seus electors sempre s'hi havien mostrat més indiferents quan es tractava de triar president del país, però no quan el president a escollir era l'espanyol.

Al conjunt del Baix Llobregat, CiU va obtenir el 31,92% dels vots, mentre que el 23,48% dels electors van votar el PSC. Els resultats no tenen precedents en aquesta comarca, com tampoc la victòria clara de CiU en municipis on la presència de la federació nacionalista és més aviat anecdòtica pel que fa als equips de govern municipals. Un cas sorprenent és el de Sant Boi de Llobregat, garantia de majories absolutes del PSC, o Terrassa, al Vallès Occidental, on el partit d'Artur Mas també va passar davant del de l'actual alcalde, Pere Navarro.

L'efecte dòmino. La primera conseqüència de la victòria de CiU per al PSC —a banda, lògicament, de perdre la Generalitat— serà el perill imminent que el segon dic de contenció també s'acabi esbotzant i la federació nacionalista s'instal·li còmodament en diputacions i ajuntaments amb ADN roig. De fet, José Montilla mateix donava a entendre la nit electoral que ara els socialistes s'han de concentrar a mantenir el poder allà on encara en tenen, al món local i a l'estat espanyol. Tot trontolla. Hege-monia absoluta a les 41 comarques.

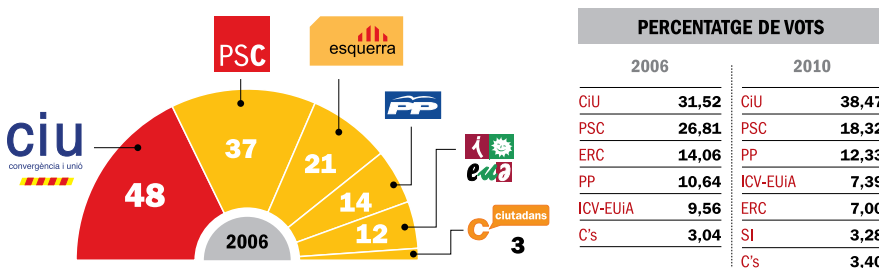
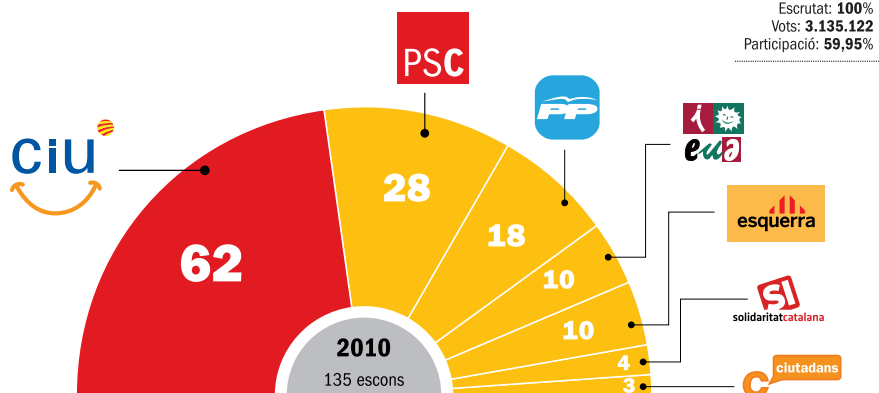
Difícil de blocar. Més encara amb un PSC a l'oposició i arrossegant els pitjors resultats de la seva història amb 28 escons, 9 menys que el 2006.

El catalanisme es reordena. Però, en clau de país, el triomf contundent de CiU comporta la reordenació de forces dins el catalanisme. El nou Parlament tindrà 76 diputats nacionals, 14 dels quals es declaren obertament independentistes. Amb aquest resultat es consolida un historial que des del 1984 ha donat majories absolutes del nacionalisme a la cambra catalana. Només amb la majoria absoluta de Jordi Pujol s'ha superat el nombre d'escons nacionals a la cambra catalana. Els resultats d'Esquerra signifiquen un retrocés històric. Cal remuntar-se a l'any 1988, amb Joan Hortalà al capdavant, per a registrar un resultat més baix. Aleshores el partit de Macià i Companys obtenia 6 escons. Probablement, quan Joan Puigcercós va saber els resultats de diumenge, va recordar el moment en què va dir que, a ERC, Carod-Rovira hi restava més que no hi sumava.

I CiU torna, quant a escons però no quant a discurs, a l'època pujolista de majories folgades, mentre que ERC queda relegada a cinquena força del Parlament, seguida de Solidaritat Catalana per la Independència, que ha obtingut quatre escons. Reagrupament Independentista, finalment, no ha aconseguit representació.

A l'altre extrem de l'eix nacional també hi va haver sorpreses. El PP passa de 14 escons a 18, amb una candidata que *a priori* no prometia grans gestes. Però les sigles que representa van batre rècords a Catalunya. La campanya centrada en l'obsessió per la suposada imposició del català, engreixada encara més per la competència directa que ha exercit Ciutadans en aquest àmbit, afegida a la vinculació de la immigració amb la delinqüència, va donar fruits. Per contra, UPD, que es presentava amb un programa molt similar en aquest sentit, no va poder ni tan sols superar la CORI, partit que tenia com a cap de llista a Barcelona la transvestida Carmen de Mairena. Massa oferta per a un mateix mercat.

La nova composició del Parlament de Catalunya

Font: Generalitat de Catalunya

El votant històricament fidel d'ICV-EUIA aquesta vegada també es va girar d'esquena al partit ara encapçalat per Joan Herrera, si bé va ser la formació del tripartit més poc castigada. Va passar de 12 diputats a 10. Poca cosa si es té en compte que els ecosocialistes havien defensat fins a l'últim moment la repetició del tripartit tot i que el PSC i ERC en renegaven dia sí dia també.

Poc 'mea culpa'. Aquesta vegada, la nit de les eleccions no hi va haver més d'un vencedor autoproclamat. El PSC no va gosar erigir-se en vencedor, i ERC va reconèixer que havia perdut. I Artur Mas va optar per fer un discurs humil, flanquejat per Josep Antoni Duran i Lleida, estenent la mà a la resta de formacions del Parlament. Mas no es va mullar perquè no li calia. Només a 6 escons de la majoria absoluta, pot cercar suports puntuals a banda i banda de l'eix. Té els deu escons d'ERC, i potser fins i tot s'estimarà més els 4 del partit de Joan Laporta,

per a pactar qüestions de to nacional. També té els 28 escons del PSC per a assumptes que CiU anomena estructurals de país, que demanen l'acord de les dues grans forces per a amansir els poders econòmics. I, és clar, té els valuosos 18 diputats del PP per a aspectes econòmics que siguin de mal pair per a les esquerres.

Sigui com sigui, en aquestes eleccions no ha aparegut ni la famosa clau que tenia ERC ni alternatives de govern que permetin de fer traveses sobre el futur president de la Generalitat. El tripartit, que el conseller socialista Ernest Maragall definia fa poc com un "artefacte inestable", ha sumat 48 diputats, a 20 de la majoria que tot just fa quatre anys els permetia de governar i deixar a l'oposició per segona vegada Artur Mas.

I encara que hagués sumat, no s'hauria executat. O això havien promès els seus pares. És clar que un fill és sempre un fill, per molt grossa que la faci.

Gemma Aguilera